

Nicky's man was sportief en gespierd, nu is hij gezapig en gezet

'ZIJN LICHAAM STAAT ME TEGEN'

Nicky (28) en Bas (29) zijn al vanaf hun tienertijd samen en Nicky kon zich al die tijd geen leven voorstellen zonder haar knappe, sportieve en lieve maatje. Maar nu de kilo's er bij Bas aan vliegen, voelt ze een fysieke afkeer van hem. Hoe krijgt Nicky haar gevoel voor Bas weer terug?

Bas en ik raakten op een schoolfeest met elkaar in gesprek toen we tegelijkertijd iets te drinken haalden. Ik was veertien en Bas vijftien. We vielen als een blok voor elkaar en stonden een uur later in een donker hoekje, waar hij me voor de eerste keer kuste. Het was meteen dik aan tussen ons en het is niet meer uitgegaan. Apetrots was ik omdat hij, die sportieve kanjer met de twinkelende ogen, mijn vriendje was. Niet alleen zag hij er geweldig uit, hij was ook nog eens ontzettend lief. Hij was mijn maatje, mijn steun en toeverlaat. Ik kon me niet voorstellen ooit zonder hem te kunnen. Wij hoorden bij elkaar, alles klopte.

Zes jaar geleden zijn we getrouwd. Allebei hadden we een leuke baan, fijne vrienden, een goede band met de familie en we waren gezond. Onze grootste hobby was samen sporten. Regelmatig gingen we naar de sportschool, maar we maakten ook fietstochten, deden een rondje op de skeelers of we brachten een uurtje door op de squashbaan. 's Avonds in bed deden we ook graag nog even wat 'oefeningen', want ook al waren we al een hele tijd bij elkaar, in bed ging het nog steeds niet vervelen.

Toen ik op mijn vijfentwintigste zonder problemen zwanger raakte, was het ideale plaatje helemaal compleet. Ons leven veranderde natuurlijk wel. Door mijn zwangerschap was intensief sporten er niet meer bij, maar dat maakte niet uit. Mijn focus lag op het gereedmaken van de babykamer. Bas vond dat ook geen probleem: hij kampte na een ongelukkige val met een racefiets met problemen aan zijn knie. 'Gewoon even rust nemen, dan gaat het wel over,' zei hij.

In plaats van avonden in de sportschool brachten we vanaf dat moment avonden door op de bank. Maar na mijn bevalling pakte ik zo snel ik kon het sporten weer op om de overvloedige zwangerschapskilo's eraf te krijgen. Omdat Bas nog steeds last had van zijn knie, sloot ik me aan bij een bootcamp-clubje en was ik drie avonden in de week lekker bezig, terwijl Bas dan bij de kleine bleef. Hij vond het wel prima op de bank.

'Wil jij ook niet weer iets gaan doen?' vroeg ik hem weleens.

Dan schudde hij zijn hoofd, terwijl hij een moeilijk gezicht trok. 'Nee, mijn knie is echt nog veel te pijnlijk.'

Maar naar de dokter gaan? Dat deed hij niet. 'Het gaat vanzelf wel over,' bromde hij als ik er wat van zei."

"Na een jaar werd ik weer zwanger. Dit keer had ik het geluk dat ik nauwelijks iets aankwam, maar ondanks dat ons leven met twee kleintjes een stuk hectischer was geworden, ging ik toch zodra het kon weer lekker sporten. Bij Bas was er geen beweging meer in te krijgen, onder het mom van 'kan niet met mijn knie'. Het leek alsof hij steeds meer vastgeplakt zat aan de bank die ook steeds verder doorzakke, want hij kwam kilo's aan. Op een bepaald moment gaf de weegschaal bijna honderd kilo aan.

Van mijn sportieve, gespierde Bas is niets meer over. Ik probeer hem weleens aan te sporen om er iets aan te doen, maar hij komt steeds met zijn zere knie

aanzetten. Als ik hem dan zeg dat zijn kilo's daar niet bij helpen en dat hij naar de dokter moet gaan, kijkt hij me beledigd aan. 'Geen tijd voor, te druk met die twee kleintjes. En die knie gaat wel over,' zegt hij dan.

Dat het druk is, daar heeft hij gelijk in. Maar ik vind toch ook de tijd om voor mezelf te zorgen? Waarom hij dan niet? Wat ik het ergste vind, is dat ik onlangs merkte dat ik hem echt niet meer aantrekkelijk vind. De kinderen lagen net op bed toen hij naast me kwam zitten op de bank en zich naar me toe boog. Zijn dikke buik rustte op mijn arm en ik zag een zweetdruppel glinsteren op zijn voorhoofd. Ik werd overspoeld door een gevoel van walging. Snel stond ik op. 'Volgens mij hoor ik er eentje huilen!' loog ik en haastte me naar boven.

Daar sloot ik me op in de badkamer om mijn tranen de vrije loop te laten.

Het besef dat ik stiekem walg van Bas, was confronterend. De man op wie ik altijd apetrots was geweest, vind ik nu eigenlijk heel onaantrekkelijk, hij stoot me zelfs af. Ik realiseerde me dat ik de seks van de laatste tijd ook meer en meer als een verplicht nummertje onderging. Die verandering is allemaal begonnen met dat gedoe met zijn knie, waaraan hij nooit iets heeft gedaan.

Ik voel me vreselijk op dit moment. Het is alsof ik alleen nog maar zijn vetrollen zie en dat vind ik ontzettend oppervlakkig van mezelf. Maar ik moet er echt niet meer aan denken dat hij me liefkoost, of zelfs nog maar aanraakt. Er moet iets gebeuren voordat ik het echt niet meer trek, maar hoe ga ik dat voor elkaar krijgen?" ■